

RECESIJSKO LETO

Jurij Režek

Tudi v Zvezi geodetov Slovenije se finančni krizi nismo izognili. V preteklih letih smo lahko prizanašali članstvu s povišanji članarine, predvsem na račun pomembnih prispevkov za delovanje, ki smo jih dobili od države in sponzorjev. Lahko smo si dovolili nezmanjšane, celo povečane stroške delovanja, s katerimi smo zagotovili dvigovanje kakovosti izdelkov, storitev, prireditev. Zaradi dobrih rezultatov smo toliko bolj zavzeto prispevali tudi s svojim delom. Letos pa tudi Zvezo geodetov čaka zategovanje pasu. Sponzorje nam je sicer uspelo pridobiti, čaka nas še prispevek države (agencija za knjigo), obljubljeno povečan prispevek Fakultete za gradbeništvo in geodezijo, morda tudi subvencioniranje dela članarine ZGS v mednarodni zvezi geodetov. Poleg tega po mojem prepričanju finančna kriza članstva (zaposlenih v podjetjih, upravi, izobraževanju) ni toliko prizadela, da bi se odpovedali plačilu članarine, pomembnega vira, pa tudi ne dogodkom, ki jih organizirajo društva.

Resno pa se je postavila pod vprašaj izvedba letošnjega Geodetskega dneva. Javna uprava tako silovito zateguje pas pri stroških, da je od nje pričakovati financiranje komaj kakega udeleženca, prej posameznika kot družbe. Geodetski dan je osrednja, največja strokovna in družabna prireditev slovenskih geodetov. Tako množično druženje je tudi priložnost za vzpostavljanje sodelovanja, izmenjavo mnenj in oblikovanje stališč. Tu se ne bom spuščal v dejstvo, da država za izobraževanje sodelavcev, ki opravljajo pomembno strokovno, operativno in razvojno delo ter zagotavljajo storitve javnim subjektom in prebivalstvu, letos namenja toliko kot nič. Je to prav ali ne, sploh ni vprašanje, in kam tako ravnanje vodi, tudi ne. Vendar pa je obdobje recesije priložnost, da pogledamo na vse skupaj tudi drugače.

Vemo, da obstaja interes znanosti in stroke za objavljanje prispevkov v Geodetskem vestniku. Vemo zato, ker je treba komaj kaj spodbude, da jih pridobimo. Znanstvena kategorizacija prispevkov v našem vestniku prinaša piscem nekaj koristi kot znanstvenikom in raziskovalcem. Vsi, ki v njem objavljajo, si tako krepijo razpoznavnost, se prebijajo v strokovni vrh (ali ostajajo v njem), hkrati pa želijo ohraniti primerljivost svoje stroke, v kateri delujejo, z drugimi strokami. Geodetski vestnik bo izhajal tudi letos, pa čeprav brez prispevka organizatorja Geodetskega dneva.

Avtorji prispevkov so pripravljani svoje delo tudi predstaviti, in to bodo tisti, ki jih bo izbral programski odbor, storili tudi na Geodetskem dnevu. Organizacije, v katerih referenti delujejo, jim bodo to omogočile. Najbrž pa tudi ne živim v lažnem prepričanju, da se drugi geodeti želijo seznaniti s temi deli na strokovnem delu prireditve, kakršna je Geodetski dan. Na neposredni predstavitvi takih del seveda obstaja možnost razprave, preverjanja lastnih mnenj s kolegi ter pogovorov o prenosu novosti v poslovno in strokovno prakso. Obenem si vsi želimo srečati kolege,

nekdanje sošolce in sodelavce, tiste, ki jih ne srečujemo vsak dan. In utrditi ali ohraniti vezi, saj nam čas običajno jemljejo pomembne vsakdanjosti, ki te vezi med letom zrahljajo. Srečati se želimo tudi, ker se tako spet zavemo, da v teh vsakdanjostih nismo sami, da pripadamo stotinam drugih slovenskih geodetov, ki delujejo v društvih.

Več je razlogov, zakaj se je treba udeležiti letošnjega Geodetskega dneva. Tudi ta, da sta bila organizator in izvršni odbor pred vprašanjem, ali smo se ga geodeti sposobni udeležiti, tudi če bo treba za to žrtvovati svoj lastni čas, tudi če bo tokrat treba seči v lasten žep. A vemo, ali pa verjamemo, da posamezniki skupnosti in dogodka ne bomo prodali in ostali doma. Zato se vidimo novembra v Kranjski Gori. Upam, da se srečamo vsi, ki smo se videli v Podčetrtku, in tudi tisti, ki jim je bilo žal, da jih ni bilo tam.

mag. Jurij Režek
predsednik Zveze geodetov Slovenije